

Hải Lăng, 7/1/72: L-R, các y sĩ: Hoàng Cơ Trường TĐ8/TQLC. Tô Phạm Liệu TĐ11 ND. Túy ngọa sa trường Nguyễn Lê Minh TĐ7, Phạm Ngọc Hồng TĐ2

Từ khi khoác bộ áo rằn
 Cuộc đời trôi nổi thặng trăm muôn nơi
 Vinh liền nhục, nụ cười nước mắt
 Đủ vị mùi thơm, thối, chua, cay
 Bây giờ bình tĩnh ngồi đây
 Nhớ tình chiến hữu lòng đầy hoa thơm.
 Nhớ lại thuở quan... non, lính mới
 Về bàn giao trung đội Quân Y
 Nhìn quanh một **đám** rằn ri
 Mỗi người mỗi về... Trương Phi cộp gằm
 Ông thầy trẻ teo gân chùn bước
 Nhìn hình xăm trên ngực trên tay
 “Đầu lâu”, “tim máu” ghê thay
 Kèm thêm mấy chữ “đời trai giang hồ”
 “Chim bạt gió” “Ơn đền oán trả”
 “Xa quê hương nhớ mẹ, nhớ em”
 Ông thầy xanh mặt đau tim
 Nhưng sau vài bữa làm quen, biết rằng
 Đám đệ tử dễ... thương quá xá
 Lính rằn ri kỷ luật nghiêm minh
 Dưới ra dưới, trên ra trên.
 Bề ngoài **sắt đá** trong lòng... từ bi
 Ta “liều” thử ra uy một buổi
 Tập họp xong nhẩn nhủ đôi câu
 Một màn hít đất phủ đầu
 Thêm màn nhảy xồm lâu lâu đỡ buồn
 Thêm màn nhảy xồm lâu lâu đỡ buồn
 Thêm màn nhảy xồm lâu lâu đỡ buồn
 Thêm màn nhảy xồm lâu lâu đỡ buồn

Chiến Hữu

Y Sĩ MX Nguyễn Lê Minh.

Hơn chục tên hỏn hển nhìn nhau
 Tưởng rằng họ sẽ nhớ lâu
 Ngờ đâu một bữa đã mau quên rồi
 Lại tùm tùm cười vui hể hả
 Rằng “Ngày xưa mình bị nhiều hơn”
 Ông thầy nghe chuyện, than thầm
 Thì ra đệ tử không buồn lại vui !!!
 Kể từ đó quen dần đời lính
 Mấy thầy trò sát cánh muôn nơi
 Khi đồng ruộng, lúc núi đồi
 Khi lênh đênh biển, khi ngồi trực thặng
 Có những lúc trong hầm chịu pháo
 Mấy thầy trò lơ láo nhìn nhau
 Tên tựa gối, tên cúi đầu
 Tên vò lỗ rốn, tên chau đôi mày
 Cũng có lúc phây phây dạo phố
 Mấy thầy trò ngổ ngáo nghênh ngang
 Rượu chưa say đã tàng tàng
 Lè nè ong bướm cô hàng mấy câu
 Cũng có lúc rầu rầu nét mặt
 Tiền lương vừa mới lãnh buổi chiều
 Nửa đêm túi đã bèo nhèo
 Thập thò trước võng, khều khều “Thầy ơi!”
 Nếu gặp lúc ông thầy vận khá
 Đưa vài trăm cũng đã là vui
 Gặp khi thầy cũng vận xui
 Nhìn nhau ngáp ngáp cười ruồi mí nhau
 Cũng có lúc thư nhà tới chậm

Cuối tháng lương túi rỗng buồn xo
Trò bèn chạy quíu cả giò
Xin đâu được mấy gói cà phê Mỹ chùa
Nhưng gặp lúc mấy trò cà chớn
Thầy vẫn làm nhiều lớp “mo ran”
Gậy, hèo, la, hét oang oang
Hôm sau hết giận thầy bèn cười tươi.
Trò xoa đít, bồi hồi, lấm lét
Rồi lại vui chuyện tếu râm ran
Có khi ì ạch vắc mang
Nồi niêu, song chảo khua vang cả đồng
Trò nổi hứng ca ngâm vài khúc
(Ra cái điệu văn nghệ mầm non)
Rằng “thầy đi lính lên lon
Còn em đi lính lên... song lên nôi !!!”
“Em yêu lính balô mang... trước bụng
Anh yêu em mang nó... “ngược” sau lưng”
Có khi lạc giữa núi rừng
Thầy trò bàn tán tìm đường thoát nguy
Có khi pháo địch nổ rền
Ngồi chung lỗ hố cá nhân rêm người
Đạn pháo nổ bốn bề như bấp
Thầy và trò tán loạn mấy nơi
Đến khi thoát hiểm cười vui
Ba hoa tán dóc cho đời thêm gân
Khi dứt pháo vừa chui khỏi hố
Đã nghe mùi nấu nướng bay thơm
Dù không mỹ vị cao lương
Bát canh rau má vẫn ngon đậm đà
Vui chuyện tếu tay lừa miệng ngôn
Cơm vừa xong đã có cà phê
Thầy trò lại chuyện cà kê
Tình duyên lắm cảm chuyện dê, chuyện gà

Cũng có lúc mần trò văn nghệ
Mấy thầy trò xướng họa cùng nhau
Người góp ý, kẻ đặt câu
Đến khi đọc lại cười đau cả hàm
Mặc bom đạn đi đùng đầu đố
Đòi chiến binh vui cứ việc cười
Mặc ai nói ngược nói xuôi
Làm xong phận sự ta vui chuyện mình
Nhưng gặp lúc thương binh tới tấp
Mấy thầy trò gắng sức cùng nhau
Lúc xong việc mệt phờ râu
Chuyên tay bao thuốc hít sâu, hít dài
Kể sao hết phút giây thân ái
Của những ngày lặn lội hành quân
Từ khi rời trạm cứu thương
Ta về đại đội sống nhàn hơn xưa
Ít lội bộ, ít nghe tiếng đạn
Cũng ít luôn tình cảm thầy trò
Lại càng ít phút vui đùa
Chỉ nhiều trách nhiệm bơ phờ óc tim
Nhưng thôi cuộc sống nhà binh
Ta may đã gặp những tình nghĩa kia
Một vài cực nhục kể chi
Chỉ xin giữ lại những gì đẹp thơm
Phải không mấy chú đàn em
Thời, Thanh, Huệ, Bé, Phúc, Thâm, Định, Hùng
Phải không Cao ‘lấp’, Thi ‘lùn’
Phải không Tiến, Khải, Hồng, Lung, Long ‘đường’
Phải không Đức <nhát>, Lực <con>
Cuộc đời còn đẹp nếu còn nhớ khi
Khoác màu áo bệt rần rì
Chúng ta đã sống, đã đi bằng Tình.